

„Doufám, že nám ji máma nevypije,“ šeptla Veronika a zahihňala se.

„Ona o tom ví?!“ Kristýna se ohlédla na okraj parketu, kde seděla Veroničina máma. Přitom zachytila od vedlejšího stolu pohled své matky, která na ni vesele zamávala a ještě štouchla do otce, takže Kristýna se hned zařadila zpět a ztuhle se zahleděla před sebe. Mávat si s rodiči byl trapas.

„Jasně že nééé! Ale divila se, proč si беру tu velkou kabelku!“

Zástup udělal další krok vpřed.

Kristýna se v sobě pokusila probudit nostalgii nad tím, že gympl končí a za tři měsíce už většinu spolužáků nikdy neuvidí, ale nemohla se k tomu přimět. Jak se před ní otevíraly dveře nadcházejícího života na vysoké, gympl jí připadal nudný a přízemní.

Nalevo od nich stužkovali céčáky. Na řadě byl Eda Majer, který loni v říjnu na bramborové brigádě celou třídu vyhecoval, ať stávkují proti vykořisťování studentů jezeďáky. On a několik dalších kluků si lehlo před traktor a vlastními těly mu bránili ve vyorávání dalších řádků. Málem za to dostali dvojku z chování, ale ve víru událostí následujících týdnů to samozřejmě zapadlo, protože učitelé měli jiné starosti: vyšší ročníky se připojily ke studentské stávce, protestovaly proti maturitě z ruštiny a celé třídy utíkaly z odpoledních laberek na demonstrace. Malý zavalitý Eda měl jako jediný z kluků dlouhé vlasy, svázané pro dnešní večer do mastného culíku, který mu zplihle visel na záda. Teď vystartoval ke své třídě, a místo aby jako ostatní toporně čekal, až mu připíchne stužku, přistál před ní na jednom kolenu a políbil jí ruku. Učitelka se zapýřila.

Kristýna už začala litovat, že si půjčila máminy boty na podpatku. Lodičky ji tlačily a zarývaly se jí do nártů.

Stužkování jejich třídy, děčka, se vleklo ze všech nejpo- maleji, protože třídní Hanáček byl v připichování stužek mimořádně neobratný. Bezprostřední blízkost tolika dívčích výstřihů ho přiváděla do rozpaků, a navíc se každému snažil říct pár povzbudivých slov. Veronice, která šla před ní, něco pošeptal do ucha, až se rozesmála a potřásla záplavou černých kudrnatých vlasů. Kristýně vrtalo hlavou, co jí asi řekl.

K ní se třídní choval mnohem zdrženlivěji. „Tak ať ti všechno vyjde, Kristýno,“ usmál se, zatímco zápolil se špendlíkem. Nejspíš opakoval každému to samé. Ale Veronice určitě řekl něco jiného a Kristýna jí to teď skoro záviděla.

„Děkuju, pane profesore,“ odpověděla. Na konci loňského roku tak třídního začali oslovovat, což jí přišlo jako z nějakého filmu pro pamětníky. Občas se někdo spletl a řekl mu „soudruhu“, což bylo ještě trapnější.

Kristýna se zařadila do proudu ostužkovaných spolužáků, kteří se rozcházeli po obvodu sálu. „Co ti to Hanáček šeptal?“ štouchla Veroniku do zad.

„Já nevím, nerozuměla jsem mu.“

„A čemu ses smála?“

„Lechtal mě fousama na uchu.“

Kristýna znovu pocítila malé bodnutí žárlivosti. Ne že by byla do Hanáčka zamilovaná, ale takové věci se prostě stávaly jenom Veronice. Ke Kristýně se takhle intimně muži nikdy nechovali, ani kluci ze třídy ne. Působila moc odměřeně a nevěděla, jak se toho má zbavit.

Posadila se ke svým rodičům, pod stolem si nenápadně vyzula lodičky a chodidlem pravé nohy v černých silonkách si masírovala palec na levé.